

Csupa lemeztelenült emlőre fenekednek a történelem kerge gumiszánjai
Századok esőkérői imbolyognak a krapinai ősemlék barlangja feudális
Várak turbinák Parthenon a belgrádi Riunione palota körül tekerő
ösvényeken
Történelem előtti láperdők a varrógép bennük lapuló feltalálójával
ébrednek és
Kibogozhatatlan ledér liánjaikat nyújtóztatva nyögnek a húsos és
Irányzott gigantikus lombról csepegő verejtékben s élceket sziporkáznak
a lomb levelei
Bernard Shaw Sarah Bernhardt rovására meg Uruguay köztársasági
elnökére akinek nem tudom a
Nevét

Az övé Szégyentelen s lakhelye képzelt felhőkarcoló kristály
alumíniumból és lakkból
Karcún mered búzló báránysereznák és tökén-hullt bárányfejek közt
Trsteniken alussza mennvei ezüst álmát szeplőtelen égi habból
Trsteniken szövő selyemszövedékét mákonyvarázsából s kék fantazmákból
Itt virraszt tompa delíriuma csöndjei és mómorai fölött a hívogató
harangzúgásban
Gúnyolom őt és körbejárom köldökét álnokul és szimatolom
alattomban a szagát
Rángó paták tépik a kövezeten nyalka paripák győzelmi áriáját
És autógumik hasadnak mint fürtök melyekből szüret gyönyöre
s mómora dől
A magány hala lám tapogatva verdesi felemás akváriumra üvegét ostobán
Benne Szégyentelen zsurlót majszol s körmeit lakkozza selyemcukorka
illatú lakkal
Ilyen olcsó cukorka Trsteniken is van álmodozási jogától kit sem
fosztanak meg

Gúnyolom Szégyentelent de csupáncsak azért hogy meg ne egyenek
a kismalacok és a molyok
Hiszen boldogságlátomását magam is a szerelem jövendő városának
tárt kapuin látom
És reszketek miként Ő is ha csak a gyönyörre gondolok tulajdon
testében hordja mint a hangya
Tántorognának és ujjongának bebalzsamozott könyvtáraik fölött
a néger falvak
Mint szöcskenyáj a bánáti búzamezőkön és ólomfelhő koccanása
a templomon
Hol diakónusok eszelősen orvul szövik evilági s tulvilági
zsákmányukat
Hogy örvendeznének az ordások hisz fogukat ma már a pokol legjobb
fogászai élesítik
Esztelen lakomára hol a pénz összes őrházainak betonja-acélja
kavarog
Felforrt tengerek suszorognak a látától s a földgolyó tán érintőként
siklik
Am rajta a bosszú és vigasz fenséges szerepe jut a Szégyentelennek is

1933. V. 6.

EGY EB BESZÉDE

Elásótt csontként őrizzük meg az új előjeleket. Ősz van.
Érik a gerezd. Váltóőr kutyája, láncrakötötten őrzöm a szőlőt.
A szőlőskert mellett pitymallatkor dübörög el mindennap a gyors.
Ugat, üvölt. Éles kanyarban üvölt.

Egy kutya delíriuma.
Egy eltorzult fürt lesve kémlel
Egy fürt, ám semmi kétség
Semmi kétség
Hogy ő az a kéz mely megállította a vonatot
Hogy ő az a kísértetiesen fekete eb
Mely bársonyos csontot rágcsál és verdes
Kék por lepte szárnyakon
Egy eltorzult mozdulatlan fürt-kutya
Meghonosodott öreg előjel hallhatatlanul ugató és üvöltő
Fekete kivehetetlen vasúti jelzés
Poros szárnyú hiábavaló „Jobb lesz”
Együtt állunk együtt örködünk együtt rothadunk
Én nem ugatok

A PARANOIA MITOLÓGIÁJA. JELADÁS

— Halló, te vagy az a kéz? Te vagy az a fekete szuka? Te vagy az?
Kérdezz, kérlek, tőlem kérdezd meg, mit jelent ez. Mondom én, hogy
hiába vagy okosabb a filoxéránál, az emlékezetnél, az emberemlékezetnél.
Mindig is kutyául kutya volt a kutya élet. Fiadzva, lapulva virrasztva.
Láncon. Vicsorítva. Fekve is láncon.

Hol vagyunk? Ez forgatagban történik, zavaros, fojtó zürzavarban; a
szoba padozata sárga illatú holttestekből, amelyek beszélnek. Egy kutya
teteme, pucér, teljesen sima, fényes, borostyánkőszárga. A falak filoxé-
rárgta szőlőindák ablaktalan, ajtótlan szövedéke. A mennyezeten kuszán
egybefonódott ruhaujjak. Csomós daróc, helyenként egy-egy kéz. Egyiken
zafírköves gyűrű; kövében csatatér képe látható: a távolban lövészár-
kok, feldúlt föld, feltúrt szőlők, srappelfüstök, szegesdrótok, elől, a jobb
sarokban, kutya vizez földbe szúrt bajnétú puska mellett. A vizelet su-
gara vékony, tiszta, sárga, kékesen csillogva folyik végig a bajnéton, mely-
nek tövében a talaj sötétebb rajzolata a föld száját jelzi, amint beissza.
(A száj mérete a húgymennyiség függvénye.) Mindez a gyűrűben. A sárga
kézen, mely csonkán kandikál az ujjból.

— Te vagy az a kéz? A váltóőr keze, mely jelzőként tartja az emberi
sorsok fürtjét. Hiába voltál okosabb a filoxéránál, a várakozásnál, a bold-
ogtalan szerelemnél. A háború túljárt az eszeden, a háború elsárgított.
A kutya élet, a kutya halál túljárt az eszén. A lövészárkokban. Fekve.
Megtint csak láncon.

Várakozás és egy sors. Türelem és boldogtalan szerelem. Boldogta-
lan szerelem a roppant foghijas pofával vicsorító kutya ugatásában. Sze-
relmetlenül. Fogatlanul. Vasúti szerencsétlenség előtt. A kutyát kosárba
rejtették, hogy ne kelljen érte jegyet fizetni. Nem mert felugatni.

*

A düledt szemű foghíjas rémboldogtalanul szerelmes váltóőr
ott állt a tátongó szakadék szélén
ahol a viadukt fokozatosan hajlítja alattomos derekát
ahogy a kutya vonít kutyául
Hasztalan élete feleútján
keresztúton találta magát
katasztrófa és catatonía közt
Mozdulatlanul és némán állt
tehetetlenül mint láncon a kutya
EBmagánya láncon
Szeretőjét elszerette a vadász
a hangyabolyban mosdatott leányzót
a jámbort és álmodozót
Csak a felette éber megfigyelő
nem véthette szem elől
hogya

a lány bal fülén az alig észlelhető forradás a cimpán pontosan olyan raj-
zolatú mint egy puska, melynek bajnétja lefelé, tusa pedig merőlegesen
fölfelé mered.

Őrzi guzsaly a titkot
mint vadat a vadász kutyák
állcsontok őrzik titkát
erős ordasi tünetednek

Nézd

Ugyanazt a forradást viselem én, a szőlőcsósz
meg a farkaskutya is, aki vakot vezet a vágány menti ösvényen
meg a kutya is, a kosárból EBváltásért szűkölő
a fűrt is, a rád hasonlító kutyára hasonló
ha te vagy az a kéz
ha te vagy az a fekete szuka a sors szövőszéke mögött

Hasonló? Kire hasonlítasz aki nem vagy? Mire hasonlítasz ami nem
magad vagy? Tenmagad! Te, a lihegő nőstény, Szégyentelen, aki csigamód
mászik, árnyék, az őszi kora-égen, az én hajnali szürkületemen. Szu-
kácska. Halló, te vagy a telefonnál? Ne kérdezd, hogy ez mit jelent. HÁ-
BORÚ VAN. A nagyszuka vért vedel a telefonból. Sztégatja. Ne hagyj,
hogy bekössenek, hogy csaholód gazul csendre bírják. Kutyulinkó, szuka,
ebpofáját tajték önti el. Szégyen. Szégyen. Vér reteszsein tapogat az em-
beriség. Kérdezd meg, kérlek, tőle kérdezd, hogy ez mit jelent. Ha vak,
kutyának kell őt vezetnie. A templomokra árnyékjelzőket rühözt. Az nem
veszi elejét a szerencsétlenségnek. Te sem vagy okosabb, véncsont, a vas-
úti szerencsétlenségnél, barom, a boldogtalan szerelemnél, düledt szemű,
a sakkmattnál, a háborúnál, hadastyán. Nem ugat, meddő, hibbant, ku-
vasz. Árnya-szukácska, aszfalti, tatár, póri, fronti kurva, véres uszkár,
Szégyentelen, te vagy az a kéz, amely megállította a vonatot? A szuka,
amelyik megállítja majd a háborút? Láttad-e azt a kutyaveszélyes ka-
nyart, a curvát, sínek farkát, szoknyácska, gyönyörű rühös karmatyú,
láttad-e? Bölcs, éber, elkényeztetett, tette kész, békés, ajzó-viharzó, pul-
zusod mámoros mániájában lihegő, érverőt reszkettető, ütérrel lüktető,
erekkel eredsz az esztelenül tépett életek hangya, kutya sötétjébe. Az is
te volnál, az a kéz az EBderékon, az a puha csaholás a csipő körül, az
a borzas szulák, mely a fölöttünk, véresek, fölöttünk, sebzett kutyák fö-
lött virradó szürkefém fényen kúszik fölele? Sebzett galambfioka az ég.

Nedves nyelveddel nyalogatód a sebeit. És hazudsz, hazugsághoz hasonló szulák, ugatáshoz szokott, apró, réműletajzó, hegyes, éles fogakkal furdaláshoz és hazugsághoz szokott, mint a kísértet, mint a lelkiismeret, bár tested az igazság acélsinje, melyen a bosszuló nagyszukáéval egy eszeveszett véred vágtat, melyen a bosszuló sors szégyentelen vonata dübörög. Elharapod majd láncainkat, szétharapod határainkat, feltúrod szántóföldjeinket. Mondd, mi vagyunk azok a kutyák, amelyek ordassá változandók, hogy többé ne kutyák legyenek, de ordasok, hogy emberré váljanak? Van-e jogod ahhoz, hogy elrejtöd előlem a válasz barázdáit, a háború szívós vasával vontakat, ahol még turkálsz, ahol még veled a testvéri vért. Ha kérdem.

Te néember! A tested:
elásott bársonyos csont
az ősz beérett iszonyú előjele
egy kutya beszéde
egy eltorzult fürt melyhez semmi kétség
egy kutya delíriuma
a sors guzsalya
paranoia összeszorított állkapcsa
összeszorított ököl melynek a háború nem járt túl az eszén
egy kutya álma
jel a szakadék szélén
láncra kötött kutya ugatása és harapása
az ember ugatása és harapása

Kevés dolog maradna ami nem a te tested. És tested mégsem
egy eltorzult fürt amihez semmi kétség
a tiszta ész kritikája
állcsont mely titkot őriz (mint)
kutya amely vadat áll
boldogtalan szerelem
sárga vizeletsugár
szerencsétlen zafír
várakozás sárga sugara

nem a te tested tested nem a tied a tied kuss föld melynek szája van s annak mérete a fény és bátorság és érettség mennyiségétől függ sóvár a száj amely tested után eped a száj amely száj léssen mert ma még nem az nem sóvár száj a te testedért epedő a te nedvedet sóvárgó hogy olyan szájja váljék amely létezésedet sóvárogja szülj olyan szájat száj emtesd tikkadat emtesd teremtsd meg azt

Emtesd a földet, s nedves szája megszólal majd.
A csatatér-föld vértől nedvesen megszólal majd.
A haláltól.
A vak menstruációtól.
A láttató szülemléstől.
Megszólal majd láncon a kutya.
Kutya a lövészárokban, kutya a sáncban.

A szántható föld feldúltan felugat majd ekevasért, élelemért, a szívós halál acélszórásával, éhség és hazugság srapeljeivel feldúlt föld, a föld, ahol túrnak és bújnak a háború vakondjai, rab népség vak vakondjai, a szégyen és bűz és halál vak kölykei. A dicsőség és fertő lárvái. A talmi színezüst vakondjai. A csipkés, törékeny, édes haláléi.

Szántóföld. Bevetetlen. Telített, táplált, irágyázott, zsíros, emberfaló, gennyel terített, termő, meddő. Buja, kutyátlanított ölü. Apró vörös kötése, véres szinezüstje az erőszakos halálnak suttog a buzaban, lisztben, kenyérben. Vérkötés. Idegek és rostok tépett szövédéke a háborúra, munkára, éhségre, sánkra, lánkra valóké.

Ezer lánca föld
ezer hold föld
ezer est föld
ezer lánca ég

Föld szájába döfött bajnét
égre meredő puskatus

Lánca kötött kutya, földön lapuló, reggel és este kutya, harctereken kutya, zsarátokon kutya, műtőasztalokon kutya, igán kutya, verekedésre farkaskutya, ügyeletre ember, élveboncolásra ember, kosárba rejtett kutyus a vonaton, amelyre katasztrófa vár. Meg is döglik abban a kosárban, levegő nélkül, a szakadék mélyén. Ott-fu拉德. Szót se. Kutya. Mindig kutya. Behúzott farkú. A kutya élet, kutya halál túljár az eszén. A kosárban. Fekve. Megint csak láncon.

Levegőt, egy kutya beszédjének!

Ezer hold levegőt
semmiért
Húsz millió lánca életet
potyán

*

Zárkákban kő-
kosarakban
láncon hogy tartalak
levegő nélkül
hogy fel ne ugass ha már az enyém vagy
hogy meg ne szólalj hogyha kutya vagy
hogy ne fizessek érted neked sem
ha már gazdád
vagyok

Sötétben őrizlek
bekötött szemmel és bekötött gambával
mert reggeled az én estém lenne
Éjszakád az én nappalom arany kenyercs
csemege-péksütemény
Néma estéd az én kövér fehér reggelem
ezerholdas földemé
Földem verejtékedre szomjas húsodra éhes
de sötét nedves száját
ezer lánca láncolja
hogy meg ne szólaljon
a te verejtékeddel
a te véreddel
Mert csak addig ENYÉM az a föld amíg hallgat

*

A száj nagysága a vér mennyiségétől függ. Vagy a tudatétól.
Pénz és nem egy sors.

Katasztrófa és catatonia közt zajlik a tőkecsőd utolsó strófája

Vannak tulajdon tanyáik, tulajdon tréfáik, tulajdon röhejáriáik, tulajdon kúriáik, tulajdon birtokaik, tulajdon csendjeik, tulajdon gyáriáik, tulajdon szifilozófiáik. Vannak saját árnyjelzőtáraik és saját hamvasztáraik, saját krémjeik és saját mustárjaik és kincstáraik a saját csengő és bukdácsoló naponleonjaik és saját végrészvényeik számára. Vannak saját árnyzanatóriumai és várjhallgatóriumai, és hangseversenyeik tulajdon végszimfóniáik és kartellefónjaik tulajdon börzefecsegéseikre. Vannak saját könyvelőik és saját cenkjeik és megafonjaik a saját hitlereik számára. És távirádik a saját grófjaik és saját gaffjaik távfejhasználatára. Bankjaikban ők a saját bandita töreiket és kamatlábaikat, tulajdon bankkegyeiket és címneleteiket, és toprongyértékeredőiket balórzik. Vannak tulajdon dolláraiknak épült csenplomaik. Vannak saját szabrászaik és költőbérenceik, saját delarokfortjaik és kamampérjeik, tulajdon oszthálékjaik, és golfángyaik és peniszhabtantijaik. Vannak saját folyásaik és saját képrímeik és rímeik és ritmusaik, saját nádasaik és saját ágyasaik, saját tavalyimijeik és saját jövőremijeik. Vannak tulajdon ebáristomaik, tulajdon ebtelenítők, tulajdon acheronjaik, tulajdon kìnházaik koncraboncra, tulajdon logardáik a tulajdon lovárnóciijeiknek, tulajdon színvérpadaik édes drahmák és mézes komódiák számára, és memobookjaik a saját akadémiai váltoikra, és mediterrán nizzáik a saját tutajos pitsáik számára. Vannak saját uniformitásaik és perverzitásaik, saját egyetemeneik, saját kintáraik, saját galonjaik, saját diplomáik és saját salóméik, saját gőseik és saját bárhóik, saját bárjaik és saját kabarrhéik, saját kátékáik és saját kadetráik. Vannak tulajdon gestapbotjaik és saját csendbárdjaik, saját szirszarkémjeik és saját négylevelű löherboncaik. Vannak tulajdon könnyhitbizományaik és tulajdon távcsöveik, tulajdon tapsoncaik és tulajdon nyomorgányaik, tulajdon grafikonjaik, tulajdon kilowattserveik és aranyérerveik. Vannak saját ősbemutatóik és saját főújtásaik, és tulajdon monachlizáik, tulajdon sacheriortáik és tulajdon iakkmasocheszimáik. Vannak saját loydjaik és saját fordjaik és saját fjordjaik és saját lordjaik. Vannak saját malmaik és saját terveik, saját gázaik és clanjaik. Vannak saját coctélreceptáriusaik, saját koncaik és saját kalotáik, és saját plázsaik és aplanázsaik. Vannak saját Ebzsoltáraik és saját zsoltárvoníttatásaik, saját sütegeik, saját salterek, saját lovagjaik, saját téziseik, saját vitézeik, saját protéziseik, saját hipotéziseik és saját gépfegyvereik. Vannak saját lakatjaik és láncok, piramisaik és pyramidonnáik, és dansfingjeik és kamatedrálisaik, és saját análeszeik és kanálisaik, saját rituáléik, és arhimandrilláik. Vannak tulajdon drogmáik és tulajdon gyanakvásaik és tulajdon székspeziseik, tulajdon szépspeziseik, tulajdon ebeik, tulajdon ÖNMAGUK és tulajdon ÉNJÜK. Tulajdon zrip-táik, tulajdon szeszószekeik, saját sirjeik és saját rabjaik, saját pénzeik és saját sárrévészeik. Saját VANjuk és saját VALjuk. Van nekik. Van nekik. A mi nincsünk. A mi NEMünk, a mi NÉLKÜLünk.

Nekünk viszont van a tulajdon kutya LÉTÜNK, a tulajdon ordasi, tulajdon emberi LÉSZÜNK. És az ő dolguk merőben nekünk dolgozik.

E zürzavar padozata sebzett szántható föld
és halottak
kutya vakond hangya emberi hullák

Fáradtság elvitt kezeivel boltívezett
bütykök kemény zafírjaival
ez a zabolázott beszédégbolt
üres ruhaujjak csomóival
a föld láncáival
szegesdróttal
ez a szürkén látogató égbolt
megszólal majd
ugatással
alvadhatalan vérrel szólal
szenvedéllyel
tudatossággal
Roppant hangszóróból dől majd
a bosszuló vidám alvadatlan termő
vér

Kutyaugatással. Veszettség tajtékkal. Tisztán ugató vérrel.

Harapással.

Minden kutya. Farkaskutya.
Csüggedés farkaskutyája
várakozás és sors farkaskutyája
türelemé és türelmetlenségé
boldogtalan szerelem farkaskutyája
és a bosszúé
erős ordasi tünet farkaskutyája
a delírium farkaskutyája
szájkosarát láncait harapja
át is harapja meg is szólal
ordassá válik

Mint földbe ásott csontot, elrejtettem, megőriztem az előjeleket. Meg is szólaltak a szövőszékek, az állcsontok is leverték bilincseiket. Beteljesültek az előjelek, feltündökölt a smaragd, megérett a fürt. Megnyíltak a falak s a szárnyas ordasok útra keltek az őszi virradás elé.

Szuka, szenvedély és igazság büszke szukája, életet fiadzottál, immár nem kutya életet, de ordas és emberi életet. Nem, nem hiába voltál okosabb a katasztrófánál, a várakozásnál, a háborúnál, az emberemlékezetnél. Nem járt túl az eszeden a kutya halál. Te vagy az a kéz, amely átharapta a háború vérbe borult torkát, te vagy az a szuka, mely gombánkról letépte a szájkosarat. Te vagy az az emlő, mely emtette hússal és csonttal dúsitott szántóföldünket, és megszólalt a föld. Haraggal és bosszúval. Vágytajtékkal. Igazsággal és értelemmel. Tudatossággal. A többé nem emberfaló. A többé nem láncra vert, a többé nem határokkal szabdalt, a gránátokkal sohatöbbé nem dúlt. Többé nem a háború földje, többé nem kutya föld, többé nem a csipkés vakond halál, nem a boldogtalan halhatatlanság földje. Parasztok földje, emberi föld, halandó és boldog lényeké.

*

Minden Ő. A Szégyentelen.
Kutya is, nőstényfarkas is, nő is
és minden kutya delíriuma
a farkaskutya pusztá ordasi tünete
a farkaskutya bosszúja és boldog szerelme
türelem és türelmetlenség

a farkaskutya megért sorsa
Hisztéria és akarat szukája a történelem telefonján
a telefonon melyből ugatás és vér buzog
és álom
bosszú-kéz és gyűlölet-kéz is ő
a viadukt gerincét zúzókéz
gerinc is viadukt is
jelzés az üvöltő vágányon
és maga a kurva görbület a szakadék előtt
hazugság szulákja
igazság acél sínpárja
vigasz-emplő és szerelem-emplő

Mindez a Szégyentelen.
A sokaság sötétjébe és világosságába
búzakalásztengerbe
búzába és lisztbe
kenyérbe és álmokba révedt
az emberiség hangyabolyában mosdatott leány
hajnalpírban
kora ősz tiszta egében
szabadult ki magányából
a felszabadító

Ő a szubjektum és a világ mérlegének
biztos egyensúlya és mámoros túlsúlya

*

Csodálom tömény töltetű ábrándozását az arany domború korról
Mérgező nő vagy álom szerelmi ósvegyszerének alkalmazója ő
Tűz tüzet fojt el az alvilágban hol kloroformozott vágások
Smaragd és szabadság szenvedélyű vérében csillogó tünetek tápláló és
vak gombáit tenyészt
Titkon lobog az arany mint hajnal a föld és egyenlőség bíbor vállain
Eső ha éri felcsillantja az első cseppje és haja a holdtalan éjfelen át-
/ragyog
Fehérlik a feltárult mélység acélsín és az aláásott történelem görbületével
Remeg Szégyentelen összeszorított combja a vágtyól vakítón villog liszt
/és testvériség fölött
Az erő meleg előjelei megőriztettek sötét halastavak és kék szemek
/mélyén
Tengeri csillagokként kelnek ki onnan és úsznak az orgazmus vagy a
/felismerés lassú vonaglásában
Kebleit simogatja, lázas idomait Szégyentelen és leomlanak a tudatlan-
/ság és hazugság falai
S ordastutarára döbben a kutya az ütőerek és idegek őrült gépezetében

Csodálom tajtékpusztá bizodalját a képzelgés békaszemében
Minden önkényes hivalgását a jó és rossz átkozott gyógyintézetekben
A háború és béke síri kőpadjai az álom és valóság ópiumbarlangjaiban
Hol Szégyentelen nevető szeme és kéjszomjas szíveket nevetve kutató
/keze
Nem különböztet meg rosszat és jót sem háborút és békét sem álmot és
/valóságot sem szégyent és dicsőséget
A papok keresztelték Szégyentelenre a bűn és kísértés jelének tartván őt

Mert az ők Jó-ja szerint ő a Rossz merőben pokoli megtestesítője s
/a botrány maga
Az ő testéről kelt fel az ember összeszorított ököllel és tudatos
/gyűlölettel benne
Az ő teste emtette a szenvedély ordaserejével hogy ne legyen többé
/kutya az élet
Ágyéka nem a megbékélés fejealja keble sem a fehér feledés forrása
A trsteniki ferde villanypóznák túldrága bocskorok és cigánypecsenye
Az ő kristályügekastélya ablakai alatt kutyára és lánggra vártak
Megveszett kutyára mely vonít és nem tekeredik a saját szomja sem
/csizma köré
Felborzolt hemzsegések gabalyodnak a kőkorszak szenttelen kegyetlen-
/ségében
Arcán a víz és fehér kenyér árnyéka vibrál a jövődő könnyedség
/mosolyán át
Remeg a lefogott nyílvevő bal keze pulzusán és költők üres sisakján
/átsüvölt
Fekete fényű könnyecseppekben szítál az éjszaka Szégyentelen élő
/hitehagyottságának műszembogaraiban
Odakint az éj egyre sötétedő kövétől nem feketülhet vaksötétté a levegő
Alvadtt vérré hanem börtönférgeket irtat vele a kezekbe rozsdásodott
/kulcsokkal
Szívében szabályos kalapács ver és leveri rabok lábáról a bilincseket
/zengőn
Lényének nyugati fele észbontóan tökéletesen megfelel a világ keleti
/felének
És habzik a vér és felváltva lüktet éhség-jóllakottság gyűlölet-szeretet
/és igazság-bosszú érverésével
Tenyerén pedig egy lilaarany lepkeszárny dacol minden viharok ellen
És nincs az az értelem mely összesíthetné és kivonhatná mámorai és
/álmai szabadon
Rajzását
Az első kónapon ez a szenvedély és az álmoknak ez az egész botrányos
/színháza sötétségben marad
És mintha valóban sem oka sem létjoga nem volna egyikőjüknek sem amíg
/penészes kaszárnyák
Első osztályú szállodák és a fasizmus bátyái épp hogy csak megremegtek
/arany alapjaikban
A második véres napon tenyere még szerelemtől forrón tapad a bosszuló
/homlokán és szítva ajz
És tenyerének ez a lángja mindenkinek a vágyódás és az egység mély
/bódulatába ejtő szülőföldje
A bosszuló soha el nem felejtheti soha ki nem irthatja szívéből soha ki
/nem tépheti lényéből
Váltig bódulat és hasis az de hogy ne lenne a megfélemlítésé magától azt
/a kezét sohase titkolja
A harmadik kristálynapon a soha többé össze nem zúzható és be nem
/vakulón
Hozzá fog visszatérni a többé már nem kutya az embernek többé már
/nem farkas ember a saját álmával
És delíriummal és mindazzal ami eredendően a Szégyentelen sajátja volt
/és nem csupán bosszú és nem csupán vigasz
Hanem az ember igazi java és jó joga minden embernek benne és maga a
/Szégyentelen

1933. X. 30.

Dudás Kálmán fordítása